

Στα 1804, ο Ζοζέφ Ζακάρ (1752 – 1834) παρουσίασε τον αυτόματο αργαλειό, με τον οποίο μπορούσε να προγραμματιστεί η δημιουργία τρομερά πολύπλοκων σχεδίων κατά τη διάρκεια της ύφανσης. Οχτώ χρόνια αργότερα (1812), μόνο στη Γαλλία λειτουργούσαν 18.000 αργαλειοί «ζακάρ». Τα σχέδια στο ύφασμα ήταν πια εύκολη υπόθεση. Ζητούμενο παρέμενε η μαζική παραγωγή ρούχων που θα καταργούσε το ράψιμο στο χέρι. Πάμπολλοι ερευνητές αναζητούσαν το κατάλληλο μηχάνημα. Ο Βαρθολομαίος Τιμονιέ ήταν αυτός που πρώτος (1830) πήρε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για μια πρακτική ραπτομηχανή. Πήρε και μια παραγγελία για στρατιωτικές στολές και κατασκεύασε ογδόντα ραπτομηχανές που θα τις έραβαν. Δεν πρόκοψε. Η συντεχνία των ραφτών εισέβαλε στο εργοστάσιο και κατέστρεψε τα μηχανήματα (1841)! Την ιδέα όμως πρόλαβε να την ενστερνιστεί και να τη βελτιώσει (1841, δίπλωμα ευρεσιτεχνίας το 1846) ο Αμερικανός Ηλίας Χοβ (1819 – 1867) που εφάρμοσε την κυκλική ραφή. Έφυγε στη Βρετανία. Όσο έλειπε, ο Ισαάκ Σίνγκερ (1811 – 1875) προχώρησε την εφεύρεση εφαρμόζοντας το ζιγκ ζαγκ στο ράψιμο και λανσάροντας την κίνηση με τα πόδια. Στα 1851, πήρε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας.

Όταν ο Χοβ γύρισε στην Αμερική, ξέσπασε άγριος δικαστικός αγώνας, στον οποίο ενεπλάκη και τρίτος εφευρέτης: Ο Γουόλτερ Χουντ που είχε κατασκευάσει μια ραπτομηχανή δικής του επινοήσης. Αποκαλύφθηκε ότι οι βελτιώσεις του Σίνγκερ υπήρχαν σε παλαιότερο μηχάνημα του Χοβ, τον οποίο όμως ο Χουντ κατηγορούσε ως κλέφτη δικής του ιδέας. Στη διένεξη μπήκαν και άλλοι ενδιαφερόμενοι. Ένας δικηγόρος, ο Ορλάντο Πότερ, τους πρότεινε να συνεργαστούν, αντί να χάνουν περιουσίες στα δικαστήρια. Δέχτηκαν με τον Χοβ να εξασφαλίζει κάποιο ποσοστό και από τις εισπράξεις των άλλων.

Στην πράξη, νικητής βγήκε ο Σίνγκερ που, από το 1860, εκτόπισε τους ανταγωνιστές, πέρασε και στην ευρωπαϊκή αγορά και, το κυριότερο, λάνσαρε την οικιακή ραπτομηχανή. Στο εξής, οι νοικοκυρές μπορούσαν μόνες τους να ράβουν ρούχα, χωρίς να έχουν ανάγκη τους ράφτες.

(Έθνος της Κυριακής, 3.1.2010) (τελευταία επεξεργασία, 27.10.2010)